

Manuel Palacios, «Palas», utilitat d'alçada

Il·lustració: Maria Picassó

Arreu li diuen *Palas*, però el nom sencer és Manuel Palacios Cámara, i va néixer a Rajadell l'any 1959, de pare ferroviari. El recordeu? Alt i prim ?fins a metre noranta-quatre arriba!?, que tot just ara, amb la jubilació, s'ha tallat els cabells. De veure'l, diríeu que s'ha escapat d'un oli de Viladomat, potser perquè quan va arribar a Manresa, als deu anys, la família el va matricular a l'antic col·legi de Sant Ignasi i aquests aires barrocs fàcilment s'encomanen. Ara els Palacios viuran al passatge dels Amics i, resolta la primària, no hi haurà pas batxillerat: de seguida treballarà, com a aprenent de lampista, «i això que no m'ha agradat mai treballar sol!». Però lampista va ser fins que va tornar de la *mili* a Canàries i es troba a l'atur. Aleshores, un curs l'inicia com a treballador familiar i comença a fer les pràctiques a Ampans, Sant Joan de Déu... fins a esdevenir porter i portalliteres a l'hospital de Sant Andreu. Ara el recordeu, oi? Des de 1983, quaranta anys de lliteres, i els darrers vint empenyent les que baixaven a quiròfan de Sant Joan de Déu. Quin truc al cor quan s'obria la porta de l'habitació i us apareixia aquell santpau somrient mentre deia que se us havia d'endur! «Des dels primers temps, amb les germanes Vila o l'Imma Ubierno, aleshores que em *desmelenava*... ha estat una feina que m'ha agradat sempre, i amb els pacients i amb els companys, puc dir que m'he sentit útil». Trempat i rialler, en realitat els primers temps a Manresa havien estat molt solitaris. Amb pocs companys i sense formació

acadèmica, va matar moltes hores a la Sala Loiola. «Fins que, al bar de la parròquia del Poblenou, contacto amb la colla del Júnior de la Mion. Descobreixo l'associacionisme». El següent pas inesborrable, vindrà de la mà de Josep Maria Jubells, que el durà a entrar a la JOC i prendre consciència política. «Volíem canviar el món, així de clar. I xerràvem moltíssim, però jo potser soc una mica més pràctic. Ara en perspectiva, potser era una pèrdua de temps, no t'ho sabria dir, però aleshores... em va anar bé». Vindran les colònies al barri de la Sagrada Família i l'aterratge al CAE més primerenc, fa vora quaranta anys, «amb el *Pitus* Camprubí i el Lluís Pinyot, que em van proposar de fer alguns cursos de monitor i tot; ells venien de l'escoltisme i jo diria que en tot allò hi posava el puntet *punkie*, però també va estar molt i molt bé». És clar que encara li quedaven força revolts vitals, amb canvis de parella i fins de municipi ? «amb l'*Ascen* vam anar a viure els primers deu anys a Sant Fruitós»? o la participació bregosa al comitè d'empresa a Althaia. Ara, amb quatre filles i quatre nets, el *Palas* es mira la vida asserenadament: valora el que ha viscut, el que ha après i la gent que ha conegut, i només enyora les hores de bàsquet que l'han acompanyat sempre. Abonat al Baxi, confessa que ha jugat fins als 58 anys, «sempre en equips de *patxanga*, sí, però des d'un primer equip juvenil a la Guia, el bàsquet m'ha omplert, m'ha ajudat físicament, i fa colla». Ras i curt, un home compromès, d'alçada i d'equip. Que per molts anys, *Palas*!